

„...A DEKALB is az örökség része..”

„Bánom, hogy túl keveset kérdeztem tőle”

A generációváltás küszöbén álló családi tulajdonú gazdaságokban jellemzően még csak gondolati szinten merül fel a stafétabot átadása, az ehhez szükséges átszervezéssel kapcsolatos lépések halogatása jellemző leginkább. A komoly döntésekbe még nem vonja be a gazda az utódot, a kulcsinformációkat „titokként” kezeli. Mert a sikeres mezőgazdasági vállalkozó személyes története szinte egybeolvad a felépített vállalkozás történetével, ezáltal az „én tudom a legjobban csinálni” elv érvényesül. A cég működése sajátos, egyedi szájíz szerint való, semmilyen más szervezeti egységhez nem hasonlítható. Egy ilyen történet nyomába eredtem, amikor ellátogattam Telekgerendásra, a For Milk Kft-hez.

De mi történik akkor, amikor egy tragédia következtében a generációváltás kényszerből, egyik pillanatról a másikra következik be?

Nemes Mihály, a cég tulajdonosa 2011-ben tragikus hirtelenséggel 55 évesen elhunyt. A kegyetlen és felfoghatatlan sorson, a ki nem heverhető fájdalomon túl egy virágzó gazdaság irányítása szakadt a család nyakába.

Ságodi Gáborral, Nemes Mihály vejével beszélgettem a nehéz évekről, miközben határozottan éreztem, hogy pár óra leforgása alatt enyhült sok minden az engem nyitott szívvel fogadó fiúban. Miért? Csak azért, mert beszélhetett róla – ugyanis a családban nem beszélnek erről, mert a munkába menekülve elfojtják mérhetetlen fájdalmukat.

„Apósom, Nemes Mihály 1994-ben alapította a vállalkozást.

Egy kétszáz fős tejelő szarvasmarha állománnyal és egy leamortizálódott gépparkkal rendelkező volt állami gazdasági telephelyre pályázott akkor sikerrel, amelyhez 700 hektár állami földterület járt 20 éves bérleti joggal. Jelenleg 38 alkalmazottunk van, 720 fejős tehén és a szaporulata – mintegy 1500 egyedből áll az állatállomány –, ennek kiszolgálására hivatott az állami földbérletek lejártával jócskán megcsappanó 300 hektár. A telekgerendási telephelytől ötven kilométerre lévő kötegyáni 200 hektár földterületen klasszikus növénytermesztés folyik, – ami szintén a családunk tulajdonában van –, ezen kívül 250 hektárt bér munkában művelünk. A terményszárításra és terménykereskedelemre

berendezkedett szolgáltató tevékenységünk jelenleg 15 000 tonnás tároló kapacitással bír. A tragédia óta, mintegy négy esztendeje irányítom a céget, anyósommal és feleségemmel együtt.

Szívesen emlékszem vissza az egyetemi évekre, amikor szigorú tekintetű, bajszos viselő apósom már az első pillanatban szívébe zárt engem. A szimpátiáját egy azonnali tegeződjünkkel és két kupica pálinkával pecsételte meg. A bizalmát pedig akkor érdemeltem ki igazán, amikor 2007-ben a szárító és a terménykereskedelem teljes körű vezetését rám bízta a cégnél, persze akkor már családtag voltam, emellett napi szinten beavatott a gazdaság egyéb teendőibe is.

Rettentő precíz ember volt, ezt a tiszteletet érdemlő pontosságot és a sok-sok tapasztalata alkotta tudását napról napra próbáltam ellesni tőle. Viszont sok értékes információt már nem volt alkalmam megosztani velem. Bánom, hogy túl keveset kérdeztem a rendelkezésre álló négy esztendő alatt, – *meséli könnyes szemmel.* Mert ő is kimért, szűkszavú ember volt, akárcsak én. Feltétlen bizalmát élvezhettem családi szinten és a munkafronton egyaránt. Minden reggel hét órakor egy kávé kíséretében együtt kezdtük az eligazítást az irodában. A növénytermesztési oldalt az ő segítségével sikerült szakmailag elsajátítanom, bevallom, az állattenyésztésre a mai napig gazdasági egységként tekintek csupán.

Nézetkülönbségeink akadtak jócskán, például a munkatársakhoz való viszonya egészen sajátos volt. Emberközpontú vezető volt, – viszont túlságosan is empátikus –, a szeretetszolgálat szintjén működött nálunk a munkamorál. Az én munkatempóm kifejezetten gyors, gondolati szinten mindig pár lépéssel előbb járok, ennek megfelelően követelnek is. Talán a tavalyi évben, vezetőként eltöltött három év után éreztem először azt, hogy elfogadtak az alkalmazottak. Többen már a 90-es évektől kezdődően itt dolgoznak, úgy is mondhatom, hogy az apósom felé voltak elköteleződve, hát ezért nem volt könnyű dolgom.

Nehezen hozok meg döntéseket. A 17 különböző gazdasági év megélése mondatta apóssal, hogy 10–15 évnek kell eltelnie ahhoz, hogy ne féljünk meghozni saját döntésünket, s még akkor is van benne kockázat. Erre az ő esetében is volt példa, egy elhamarkodott lépés a terménykereskedelmi fronton majdnem padlóra küldte a vállalkozást. Iszonyú nehezen élte meg a kudarcokat, ráadásul magába fojtott mindent, mert igyekezett mindentől a családját megóvni, most már tudom ezt is. Pedig saját szememmel láttam a helyes döntések érdekében legtöbbször önmagával vívott harcait, éretlen fejjel viszont nem vettem róla tudomást.

Realista és megfontolt vagyok, „több nap, mint kolbász” – ezt is apósomtól tanultam. Kimondottan a biztonságra töreksem.

Folytatnunk kell! Ez volt a legelső gondolatom akkor éjjel. Ugyanúgy bementem másnap reggel hétkor és rezzenéstelen arccal kiosztottam a munkát. Igyekeztem éreztetni az emberekkel, hogy a jövőjük ezek után is biztos nálunk. Pedig már nem éreztem azt a biztonságot, az aranyélet mámorát, amit ő teremtett meg nekünk. A sírás fojtogatott, amikor egyedül voltam. A cég pedig csak ontotta rám a feladatokat, a szárítóban betakarítás utáni munkacsúcs volt, nekem pedig az volt a dolgom, hogy előteremtsem a marháknak az ennivalót, a tej pedig

maradékalanul eljusson a feldolgozóba. A személyes gyászból, a félelemből a munkába menekültem.

Valami akkor elveszett ebben a gazdaságban, ezt a valamit lehetetlen leírni, vagy képekben rögzíteni. Ez a gazdaság az ő, saját képére formált műve volt, hiszen ő keltette életre, s tizenhét évig irányította. Minden erőmmel próbálom tovább vinni a szellemiségét, kiegészítve az én fiatalos lendületemmel, tudásommal és meglátásaimmal, úgy, ahogy a mai – állandóan változó – világ megkívánja.

A munkarendeket, beosztásokat átalakítottam egy idő után, az állattenyésztési ágon egy megbízható szakember bevonásával javítottunk a termelés hatékonyságán. Gazdasági döntések meghozatalával növeltük az állatlétszámot – ami most az állami földterületek elvesztésével az újratervezés gomb megnyomását kényszeríti ránk. A hatékonyabb termelésünk eredményeként jelenleg 18 000 liter tejet termelünk naponta, ami a tradicionális gazdasági kapcsolataink révén a hazai „Túró Rudi” gyárban landol alapanyagként.

A DEKALB is az örökség része.

A kukoricatermesztés nálunk egyenlő a vízhiánnyal való küzdelemmel. Azt látom, hogy a gyorsaságon van a lényeg, mert az időjárás tényezők erősen leszűkítik az egyes munkaműveletekre szánható időt. A DEKALB-bal való kapcsolatunk apósom vonalán régi keletű, a növénytermesztésünk egyik biztos pontja. A kőbe vésett, baráti kapcsolatot Viszok Mihály képviselővel megőriztem, folyamatos konzultációval tudjuk a lehető legjobb megoldásokat kiválasztani, akár a fajtaválasztás, akár az agrotechnikai kérdések tekintetében. A cég irányítása tömérdék kihívással és feladattal jár, a növénytermesztési-és állattenyésztési

ágazataink eredményességét meghatározó technológiai kérdésekben éppen ezért veszem igénybe a naprakész szakemberek iránytatását, akik egyúttal le is vesznek bizonyos terheket a vállamról.

Az apósom heppje az volt, hogy ő vessen a környéken a legkorábban, mert a silókukoricának korán be kell érnie, még jócskán azelőtt, hogy az előző évi siló elfogyna. Ez a létbiztonságunk egyik kulcsa. Elsősorban az aszálytűrő képessége, a korai vethetősége és a nagy termőképessége miatt közkedvelt a DEKALB itt Békés megyében, de fontos szempont nálunk, hogy a tőszámsűritést is jól viseljék a hibridek. Silókukoricában a minőségi és mennyiségi paramétereinek köszönhetően a DKC5542-t 140 hektáron vetettük, erre a hibridre alapozva takarmányellátásunkat valóban biztonságban érezzük magunkat. Mert nálunk elengedhetetlen, hogy minden a terv szerint történjen. A DKC6031 is része a hibridsornak, hatalmas zöldtömeg és szemtermés jellemzi, így nemcsak silóként, hanem szemes kukoricaként is kiválóan hasznosítható. Rendszeresen előfordul, hogy a szemes kukoricát is lesilózom, erre kiváló például a DKC3623 rövid kettős hasznosítású hibrid nagy termés potenciállal. Magas növény, ezért hasznosítható jól silóként.

Mindig kipróbálom az új genetikákat, a saját üzemi területünkön szerzett tapasztalatok alapján döntöm el, hogy beválasztom-e a hibridet a vetendő kukoricák sorába. Soha nem az a kérdés, hogy DEKALB, hanem az, hogy melyik DEKALB.

Az apósom szívén viselte a vállalkozás sorsát, mindene ez a cég volt, mindent, de szó szerint mindent ennek rendelt alá. Én nagyon szeretem a munkámat, mondhatom, hogy a szakma elkötelezettje vagyok, az idő előrehaladtával és a sikereket érezvén egyre inkább a magunkénak érezzük a vállalkozást. A célom az, hogy fenntartsam ezt a gazdaságot, – ez talán még nagyobb kihívás, mint létrehozni hasonlót.

Annak idején megajándékozott apósom a feltétlen bizalmával, én pedig élni akarok ezzel! Viszont emellett szeretnék élni is. Élni a családomnak, élni a hobbinak.”

A célom, hogy fenntartsam ezt a gazdaságot...

Ez talán még nagyobb kihívás, mint létrehozni hasonlót.

Ahogy hallgattam őt, a picit még csüggedt, melegszívű fiút, tudják mi jutott eszembe? Az a mondás, miszerint a leány az édesapjához hasonló férfit választ férjének.

Valamiben viszont különböznek egymástól vej és apósa. Előbbinek igen, utóbbinak nem volt, vagy nem volt ideje a hobbijára.

Előbbi igen, utóbbi nem szívelte a vadászatot. Gábor 15 éve heti szinten hódol e szenvedélyének, imádja a természetet, ahol végre egyedül lehet, ahol van lehetősége feltöltődni, gondolkodni, tervezni, mert, – ahogy apósa is annak idején –, ő is folyton gondolkodik és tervez e gazdaság fejlődését szolgáló többért és jobbért.